

[Aage Fogh.]

arbejdsoverenskomstforhandling, der jo bygger på regulering efter et pristal fremefter, stiller sagen i bero. Så vil jeg tro, vi i pristalsnævnet kan tage spørgsmålet op igen, sådan at vi inden næste overenskomst-situation måske kunne gennemføre det pristal, vi finder helt rigtigt. Jeg kan ikke se — det vil jeg gerne sige så stærkt som muligt — at vi har nogen fornøjelse af at gennemføre et pristal, hvis det ikke anerkendes af de parter, der skal benytte det i praksis.

Og må jeg endelig sige, at med hensyn til at få et pristal, der anerkendes fra alle sider, har jeg opgivet troen derpå. Jeg har holdt, jeg ved ikke hvor mange hundrede foredrag om pristallet, og når jeg har brugt al den evne, jeg nu har, til at fremstille sagen, slår det aldrig fejl, at en mand står op og siger: ja men du kan jo nok forstå, at når skatterne nu stiger, så må pristallet også stige. Det afhænger ganske af, om skatter forholder sig på samme måde som andre priser. Hvis skatterne stiger på samme måde som varepriserne, er det ligeegyldigt, om vi har skatterne med eller ej. Derfor, da vi såd ovre i kommissionen og vor dygtige departementschef havde gjort rede for udviklingen og vist, hvad skatterne betød, både de direkte og de indirekte, var vi enige om, at det sagligt og praktisk var omtrent ligeegyldigt, om skatterne var med eller ej.

Derefter kan jeg for mit vedkommende slutte med at sige, at jeg anerkender den udmærkede redegørelse, idet jeg samtidig glæder mig over, at det gamle ord om, at det aldrig er så galt, som præsten prædiker, også passer i dette tilfælde. Vi står jo nu i en situation, hvor skatterne heldigvis arter sig på en anden måde end de andre priser — jeg skulle ikke have noget imod, om de andre priser også faldt en tak — men skatterne falder altså, og det får indflydelse, hvis vi laver pristallet om. Men dertil kommer, at hvis vi tager skatterne ud, så må vi ikke alene tage skatterne ud i 1959-60, men vi må også ændre det grundlag, hvorfra vi er udgået; og hvilket resultat det giver, kan jeg i hvert fald ikke bedømme, før vi får vore embedsmænd til at fremskaffe det dertil nødvendige materiale.

Derfor, selv om jeg erkender, at teoretisk var det rigtigt, om alle disse ting fjernes fra

pristallet, henstiller jeg, at vi giver tid og prøver, om vi dog ikke i perioden inden næste overenskomst kan gøre noget effektivt for at få et bedre og rimeligere grundlag for pristalsberegningen.

Erik A. Jensen: Det forslag om ændringer i pristalsberegningen for statens tjenestemænd, som i dag er til første behandling i det høje ting, kan vi i det socialistiske folkeparti ikke gå ind for. Vi finder, at det er urimeligt, at der ved beregningen af pristallet ses bort fra skatter og andre offentlige afgifter. Vi erkender, at rent taktisk er tidspunktet for fremsættelsen af dette forslag heldigt valgt, men vi mener, at ved ophøret af den højkonjunktur, vi i øjeblikket gennemlever, er der stor risiko for, at den tunge ende vil komme til at vende nedad. En forskelsbehandling af de forskellige grupper inden for arbejdere og tjenestemænd ved regulering af lønninger efter de forskellige pristalsberegninger har vi jo levet under gennem mange år, og vi finder denne ordning uheldig, da den ene eller den anden gruppe kunne mangle bare et point for at få andel i en pristalsportion, som den anden fik. Sådan er det ikke mere, da grundlaget er ens, men vi finder det uheldigt at gennemføre en ændring som den her foreslåede.

Vi er imidlertid villige til at se på hele spørgsmålet, for så vidt dette forslag kommer til behandling i et udvalg.

Iver Poulsen: Mit parti er helt enig med forslagsstillerne i, at skatterne ikke bør indgå i pristalsberegningen, og da vi kan godkende forslagsstillerens saglige argumenter for lovforslaget, skal jeg ikke optage tingets tid med gentagelser, men nøjes med på mit partis vegne at anbefale det.

Finansministeren (Kjeld Philip): For et øjeblik siden sagde det ærede medlem hr. Holger Eriksen, at der kan siges uhyre meget om dette spørgsmål. Herom tror jeg vi alle kan være enige, og der kan også siges meget mere, end der er gjort i dag. Men at der kan siges så umådelig meget om spørgsmålet, betyder jo ikke, at spørgsmålet derfor er et vigtigt spørgsmål. Det forekommer mig, at det næsten bedst af alt blev bevist af de overvejelser, det ærede medlem hr. Fanger var inde på. Da det ærede medlem skulle illustrere, i hvilke